

gerings styrke, der viser sig globalt. Det er vel globalisering og meningen med dét.

Jeg kan såmænd også godt leve med, at finansministeren bruger kommunernes penge til at pynte på statens regnskab, altså undervurderer, hvad det betyder med bruttoskatten – hvor mange penge der egentlig er flyttet – hvor det er rigtigt, at man de første par år gav en kompensation for bruttoskatten til kommuner og amter, men at man reelt ikke giver nogen i dag. Når problemet med kommunerne er, at de mangler penge, er det, fordi de ikke har haft den historiske mulighed at gøre brug af højkonjunktoren, altså at de penge, som en normal højkonjunktur i det gamle skattesystem havde tilført kommunekasserne, for en stor del vandrede i statskassen. Det er en del af forklaringen.

Det er også en del af forklaringen på, hvorfor det er svært at være kommune, selv om der er højkonjunktur. Og det kan finansministeren være uenig i eller enig i, men det er bare de kendsgerninger, der er i forhold til den måde, kommunestyret har virket på tidligere. I højkonjunktur kunne man sætte skatten ned, det har man ikke kunnet, fordi pengene i virkeligheden er gået til statskassen. Og der skal vi selvfølgelig ikke kritisere, at de også er brugt til at nedbringe statens gæld.

At finansministeren så heller ikke vil lytte til, hvad Allan Andersen har sagt, kan jeg såmænd også godt leve med, for de 30. mia. kr., der er tale om, når det gælder udbud, er jo ikke på statens område. Det er stat, amter og kommuner, og det ved finansministeren udmærket godt. Der er vel ingen, der har forestillet sig, at man skulle få et sådant provenu i år 2001 eller 2002 eller 2003. Måske i år 2035, som vel er baggrunden for det regnestykke, som man har måttet fortælle om på offentlige møder og i Børsen og fra regeringens ministre, som er en stor historie. Må jeg kvittere for, at finansministeren alligevel her siger, at den del har han altså hørt før, det, der sådan var så fortroligt. Det kunne man jo have sagt tidligere for at bibringe medlemmer af Socialdemokratiet en opfattelse af, at historien så er usand.

Det, der egentlig får mig herop, er ikke alt det, som jeg synes er rimeligt at en finansminister her har lov til på partiets vegne, men det er egentlig det, at han betegner et medlem og et medlems udsagn som fladpandet, når det, medlemmet gør brug af, er et svar fra finansministeren fra den 5. april 2000 på et skriftligt spørgsmål, S 2244, hvor man beder om at få tallene for

udviklingen i indtægter for stat, kommuner og amter over de enkelte år i perioden 1993-2000, få realvæksten i procent. Det, medlemmet tillader sig, er så at bruge de tal, og det er så lige pludselig fladpandet. Jeg er enig i det, formanden sagde. Jeg synes simpelt hen, det er under lavmålet.

Men det er endnu værre med finansministerens ordvalg omkring aftaler og forlig. Nu er aftaler og forlig med andre partier blevet noget om, at man forsøger at spørge Folketinget i sin helhed, om man dog kunne tro, hvad det partimente, dengang man indgik en aftale.

Det har vel altid været god skik, at man brugte aftalegrundlaget i det, man formulerede på papir, og hvis man var i tvivl, tog man kontakt til aftaleparten. Der har været tradition for, at man altid, selv om der var aftaler, kunne starte forhandlinger med andre partier, vel vidende at når det nærmede sig realiteten og Folketinget skulle tage stilling, inddrog man de partier, man egentlig havde aftalerne med.

Det har regeringen fuldstændig forsynet sig imod med en hånlig bemærkning fra ministeren – bl.a. også til hr. Anders Fogh Rasmussen – om, at hvem kunne tro, at Venstre dengang kunne have noget imod, at man reducerede a-kasse-bidraget, som jo er en skat. Altså lige bortset fra, at a-kasse-bidraget vel ikke er en skat, men er et forsikringsmæssigt bidrag. Det er jo den historiske tradition, at det egentlig er en forsikringsordning.

Men det er jo rimelig uinteressant, om det så er noget, der går op eller ned. Det er indstillingen til det, at man indgår et forlig. Vi oplevede det med skolefritidsordningen. Man indgår et forlig med et parti, som slet ikke er med i forligskredsen, og forlanger, at andre partier, der er med omkring aftalen, blot skal nikke og sige, at det så også er lige meget; man skal bare lave aftale til anden side.

Det er simpelt hen uuhørt, og det er et brud på den parlamentariske skik og den politiske etik, der har været gældende i Folketinget. Og jeg håber, at finansministeren her i julen – jeg medgiver, at der er meget arbejde, meget, der sker, og jeg er opmærksom på den proces, der ligger af stress og jag i ministeriet og andre steder – kommer til en erkendelse af i julens ro og hygge, at det, finansministeren sagde, var meget uoverlagt.

Vi vil ikke gøre brug af det udsagn til at sige, at så kan vi ikke længere lave forlig. Vi håber, det var en enlig svale, og at finansministeren i al